

Spel, sport en biechten

Christelijk kamp *Revival XP* raakt ook 'gewone' tieners

- ▶ Kampen van de Katholieke Charismatische Vernieuwing bestaan al een paar jaar. *Revival XP* is een nieuwe naam en staat voor een vernieuwde inhoud
- ▶ Het kamp biedt jongeren tussen twaalf en eenentwintig jaar avontuur en de kennismaking met een hedendaags geloof

Jozefien VAN HUFFEL

Aan een rivier, op het terrein van de abdij in Maredsous. Daar slaat het nieuwe kamp *Revival XP* deze zomer zijn tenten op en daar zullen enkele tientallen jongeren spelen, aan het kampvuur zitten en zich bezinnen.

„We wilden terug naar de basis en het avontuur”, vertelt Thomas Vermeire, kampleider van het initiatief van de jongeren van de Katholieke Charismatische Vernieuwing. „Ik gaf jaren leiding bij de KSA, en in vergelijking met jeugdbewegingskampen was voorganger *Life XP* een luxekamp.”

Revival XP is avontuur en ontspannen, maar heeft ook een stevig inhoudelijk programma in petto. „We beginnen elke dag met een stille tijd, gevolgd door lofprijzing, een gebruik uit de charismatische beweging waarbij je bidt door het zingen van liederen”, zegt Vermeire. „In groepjes bespreken we gedurende het kamp verschillende thema's. Zo zullen we beginnen met een sessie over de kern van het christendom. Een ambitieus plan, dat

Thomas Vermeire verplaatst zich per band. „Alles brengen we met de nodige frisheid aan.” © rr

weet ik, zeker omdat we ervan uitgaan dat de jongeren van nul beginnen of toch geen volledige christelijke achtergrond hebben.”

„Ik herinner me mijn eigen eerste avond. 'De spelletjes zijn leuk, de rest verdraag ik.' Zo dacht ik. Dat veranderde echter snel”

Staan de tieners van vandaag open voor een dergelijk kamp, of waren en zijn *Life XP* en *Revival XP* bedoeld voor speciale tieners? „Sommige jongeren gaan mee op kamp, omdat hun ouders het belangrijk vinden het geloof mee te geven. Zij erven dan ook een zekere openheid. Anderen komen

mee met vrienden”, legt Thomas Vermeire uit. „Soms zie je wel in het begin, zeker bij het eerste stille moment, aan hun lichaamstaal dat ze menen dat het hen niet interesseert en dat het een ver-van-hun-bed-show is.”

„Ik herinner me echter de eerste avond op mijn eigen eerste christelijke kamp. Ik was mee met een neef en dacht: 'Ik zet nog drie dagen mijn verstand op nul. De spelletjes zijn leuk, de rest neem ik erbij en daarna nooit meer’”, getuigt Vermeire. „Die houding veranderde echter door het kamp heen. Ik ervoer dat die God, van wie je zoveel hoort, echt bestaat. Ook de unieke manier waarop mensen met elkaar omgingen, trof me als iets goddelijks.”

De begeleiders brengen de thema's niet met een theologische

uitleg aan, maar wel in een eenvoudige taal, eventueel met een sketch of met een getuigenis uit het dagelijkse leven. „We doorbreken de illusie dat het christendom niet van deze tijd is, al hebben we ook respect voor tradities. Zo is er bijvoorbeeld een avond met biechtgelegenheid, waarmee we de negatieve sfeer rond dat sacrament willen wegnemen”, vertelt Vermeire. „Daarnaast hebben jongeren ook te weinig ruimte en tijd voor zichzelf, om zich te laten dragen door God en door anderen. Wij willen hen die ruimte schenken op kamp, want er is een enorme nood onder jongeren.”

Het kamp heeft plaats van 19 tot 24 juli. Meer info vind je op www.kcvjongeren.be, info@kcvjongeren.be of via 0474 67 42 83.

Vrijlating

De communistische regering van Cuba stemde in met het verzoek de ernstig zieke dissident Ariel Sigler Amaya vrij te laten. Zes andere dissidenten worden naar andere gevangenissen overgebracht, dichterbij hun families. Dat is het resultaat van onderhandelingen van het Cubaanse regime met vertegenwoordigers van de katholieke Kerk over het verbeteren van de mensenrechtensituatie in het land. Aartsbischop Jaime Ortega ging daarmee in op een wens van familieleden van opgesloten tegenstanders van het regime.

Zusterkerken

Mgr. Nicolas Djomo Lola, voorzitter van de bisschoppenconferentie van Congo, ondertekende samen met mgr. André-Joseph Léonard een nieuwe conventie waardoor de Belgische ondersteuning van de pastorale en catechetische inspanningen in de drie voormalige kolonies wordt geregeld. Voor de Congolese bisschoppen gaat het om een uniek verbond, want geen enkele andere bisschoppenconferentie onderschreef ooit een dergelijk contract met hun kerkgemeenschap.

Celibaat

Tijdens de afsluitende wake ter ere van het Jaar van het Priesterschap in Rome verdedigde Benedictus XVI het priestercelebaat. De paus bestempelde het als „een teken van geloof te midden van een gesecculariseerde wereld, mogelijk gemaakt door de genade van God”. Die uitspraak is opmerkelijk, omdat enkele bisschoppen na het uitbreken van de misbruikschandalen vragen hadden gesteld bij het verplichte celibaat. De paus loofde ook het huwelijk tussen man en vrouw, dat hij beschouwt als de basis van onze cultuur. (EDS)

‘De Kerk blijft nog steeds te hervormen’

Mgr. Piero MARINI onderkent vandaag een gebrek aan enthousiasme voor de liturgische vernieuwing

Erik DE SMET

Misschien herkennen tv-kijkende katholieken het gezicht van mgr. Piero Marini. Tussen 1987 en 2007 stond hij als ceremoniarus bij alle belangrijke vieringen naast de Heilige Vader. Onlangs was mgr. Marini in ons land om zijn boek *Een uitdagende hervorming* voor te stellen.

Als jonge priester was Marini van nabij betrokken bij de ingrijpende hervormingen van de liturgie in de jaren na het Tweede Vaticaans Concilie (1962-1965). Op korte tijd werd wereldwijd gebroken met de Tridentijnse wijze van eucharistie vieren. Niet meer de priester alleen, maar het hele 'volk Gods' vierde mee. Dat mocht voortaan in de volkstaal en de bedoeling was de gelovigen actiever te betrekken bij de liturgie.

Over de hernieuwde belangstelling van paus Benedictus XVI voor de Tridentijnse (Latijnse) mis wil mgr. Marini zich niet uitspreken, maar hij wijst wel op de betekenis

van de hervormingen van destijds, die pasten in de grondige herbronning en hervorming van de Kerk die de concilievaders beoogden.

Niet toevallig was de hervorming van de liturgie de eerste en belangrijkste verwezenlijking van het concilie. „Voor de concilievaders was de liturgie de sleutel tot alle andere hervormingen”, zegt mgr. Piero Marini. „Wezenlijk was de terugkeer naar de oudste bronnen van de liturgie. Het was dus meer dan het invoeren van nieuwe gebeden of liturgische boeken. Er werd gezocht hoe de eerste christenen de liturgie vierden. Gelovigen moesten ook actief deelnemen aan de eucharistie en de liturgie ten volle begrijpen en beleven.”

Nooit afgerond

Mgr. Marini, thans in het Vaticaan verantwoordelijk voor de eucharistische congressen, was in de jaren 1970 secretaris van aartsbischop Bugnini, de eigenlijke

Twintig jaar lang was de Italiaanse aartsbischop Piero Marini de ceremoniemeester van de pausen. © Kristof Ghyselink

architect van de vernieuwingsoperatie en de voorman van het orgaan dat vernieuwing moest uitvoeren. In 1975 viel de dynamiek die mgr. Bugnini op gang had gebracht, plotseling stil.

Volgens Marini is het proces nooit afgerond: „De Kerk blijft te hervormen. De inhoud van de liturgie is weliswaar overal dezelfde, maar de uitdrukking gebeurt in de taal en de cultuur van de ge-

lovigen. Als pauselijk ceremoniarus kwam ik overal in de wereld en ik meen oprecht dat we erin zijn geslaagd de liturgie lokaal te verankeren en toch de eenheid met Rome te bewaren.”

Experimenteren was in de jaren 1970 noodzakelijk, zo stelt hij, al werd dat begrip onder Nederlandstalige katholieken ruim geïnterpreteerd. „Bij jullie groeide een veelheid aan teksten voor de eucharistie, een verkeerd begrepen verwijzing naar de tijd dat iedere priester zijn eigen gebed had. Dat was nooit de bedoeling.”

Tegelijk apprecieert mgr. Marini het enthousiasme van vlak na het concilie: „Dat ontbreekt vandaag. We zitten thans veeleer in een fase van meditatie en verstillig. Maar de weg die het concilie insloeg, is onomkeerbaar.”

Piero Marini, *Een uitdagende hervorming*, Altiora, Averbode, 2010, 22,50 euro, ISBN 978 90 317 2975 3.